

ท่านพ่อสุน ธรรมสุวรรณโณ

วัดปากน้ำแหลมสิงห์ อำเภอแหลมสิงห์ จันทบุรี

เรียบเรียงโดย นายภัทรชัย ผ่องแผ้ว

ท่านพ่อสุน นามเดิมว่า สุน นามสกุล เวชภิรมณ์
เกิดที่ ตำบลบางสระเก้า อำเภอแหลมสิงห์ จังหวัดจันทบุรี
เกิด ณ วันพฤหัสบดี เดือน เมษายน พ.ศ. 2393
บิดาชื่อ บุตร มารดาชื่อ ปลิว มีน้องชาย 1 คน ชื่อ อุน น้องสาว 1 คน ชื่อ อ่า

ท่านพ่อสุน เมื่อเยาว์วัยท่านมีใจบุญกุศลยิ่งนัก พุดได้ว่าเกิดมาท่านไม่เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตก็ว่าได้ เพื่อนเด็กด้วยกันชวนท่านไปยิงนกบ้าง ตกปลาบ้าง ท่านพ่อท่านก็จะไม่ไปด้วย และยังบอกสั่งสอนอีกว่ามันเป็นบาปกรรม ท่านพ่อท่านได้ศึกษาเล่าเรียนอักขระในสำนักวัดบางสระเก้ากับอาจารย์ และพออายุครบอุปสมบท บรรดาญาติจึงจัดการบรรพชาอุปสมบทให้ในวัดนั้น พระเทียน วัดกลาง ตำบลพลั่ว เป็นอุปัชฌาย์ ท่านพ่อสุนเมื่อบวชเป็นภิกษุแล้ว ท่านได้ศึกษาวิชาอาคมกับขรัวตาจัน เจ้าอาวาสวัดบางสระเก้าในสมัยนั้น ขรัวตาจันผู้นี้เป็นผู้เรืองวิชายิ่งนัก เล่าสืบทอดกันมาว่าสมัยก่อนการคมนาคมต้องไปทางเรือ ขรัวตาจันท่านมีฤทธิ์โดยใช้เรือไปและระหว่างทางเรือท่านโดนโจรสลัดปล้น โจรสลัดใช้ปืนยิงเรือท่าน ยิงที่แรกลูกปืนก็ตกเกือบถึงเรือท่าน ยิงครั้งที่ 2 กลิ้งตกใกล้กระบอกปืนเข้ามา ส่วนเรือท่านก็ยังวิ่งเข้าหาเรือโจรสลัดนั้น พวกโจรยิงยิง กระสุนปืนก็ยิงตกใกล้กระบอกปืนมากเข้า จนในที่สุดก็ตกอยู่หน้ากระบอกปืนเป็นทิมหัตถ์ศรย์นัก ขรัวตาจันองค์ท่านมีวิชาอาคมของท่านรอบตัว และท่านโปรดท่านพ่อสุน ยิ่งนัก จึงได้ถ่ายทอดวิชาอาคมให้จนหมด และโยมบุตรบิดาท่านพ่อสุน ก็เก่งทางวิชาอาคมยิ่งนักได้ถ่ายทอดให้ท่านจนหมดเช่นกัน

ท่านพ่อสุน เมื่อบวชได้ 5 พรรษา ทางวัดปากน้ำแหลมสิงห์ เจ้าอาวาสก็ว่างลง ชาวบ้านปากน้ำแหลมสิงห์ สมัยนั้นจึงพร้อมใจกันไปนิมนต์ท่านมาจากวัดบางสระเก้า ให้ท่านมารับตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำแหลมสิงห์ แล้วท่านก็ปกครองวัดเรื่อยมา และบูรณปฏิสังขรณ์ซ่อมแซมเสนาสนะท่านบำรุงวัดเป็นการใหญ่ สั่งสอนภิกษุสามเณรให้ประพฤติดีงามตามพระธรรมวินัย และมีได้มีแต่เพียงวัดปากน้ำแหลมสิงห์ เท่านั้น วัดท่าหัวแหวนท่านยังรับเป็นพระช่วยบูรณะปฏิสังขรณ์และก่อสร้างขึ้นอีกหลายอย่าง อุโบสถ วิหารการเปรียญซึ่งปรากฏอยู่ วัดท่าหัวแหวนทุกวันนี้เกิดขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของท่านเสียโดยมาก ลูกศิษย์ลูกหาที่ใกล้ชิดแล้วว่า ท่านพ่อสุนท่านเป็นพระที่มีวิชาอาคมเข้มขลังมาแต่หนุ่มๆแล้ว

ท่านพ่อเป็นที่เคารพนับถือของชาวอำเภอแหลมสิงห์และอำเภอใกล้เคียงตลอดจนชาวจันทบุรี ในสมัยนั้นมาก และท่านเป็นผู้เคร่งในพระธรรมวินัยยิ่งนัก ดี 4 ท่านลุกขึ้นครองผ้าสวดมนต์ไหว้พระทุกวัน กวาดลานวัดเป็นกิจประจำวันไม่ว่าในพรรษาหรือออกพรรษา ท่านสนใจและรอบรู้พระธรรมวินัยอย่างดี ปกติท่านเป็นพระที่ใจดีและคอยเมตตาอารีผู้อื่นอยู่เสมอ ท่านจึงเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้านข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ผู้น้อยสมัยนั้นทุกคน

ท่านพ่อเมื่อมาถึงช่วงนี้ ท่านก็ได้รับหนังสือแต่งตั้งจากเจ้าคณะจังหวัดสมัยนั้น คือท่านเจ้าเอง วัดเขาพลอยแหวน จันทบุรี แต่งตั้งให้ท่านเป็นเจ้าคณะแขวง (เจ้าคณะอำเภอ) แต่ท่านไม่ยอมรับตำแหน่งนี้ ท่านจึงชวนลูกศิษย์ท่านลงเรือใบใหญ่ของวัดหนีไป เพราะวัดของท่านมีเรือลำใหญ่และเล็กหลายลำ โดยท่านกะว่าจะไปบางกะสร้อย (บางปลาสร้อย) จังหวัดชลบุรี (ท่านผู้อ่านครับช่วงนี้เรื่องของท่านจะเริ่มใช้วิชาอาคมของท่านเป็นที่เปิดเผยแล้ว และได้ค้นคว้าประวัติท่านมารวม 6 - 7 ปี สืบเสาะค้นคว้าจดจำบันทึกพยานหลักฐานต่างๆ จากคนเฒ่าคนแก่จากลูกศิษย์ท่านเป็นสำคัญ รวมทั้งบันทึกที่ทางวัดปากน้ำแหลมสิงห์ มี และของทางวัดบางสระเก้า วัดเก่าของท่านรวมกันแล้วจึงนำมาเรียบเรียงเขียนขึ้น ลูกศิษย์ที่เป็นเจ้าอาวาสมี 3 องค์และเป็นวัดที่อยู่ในตำบลและอำเภอเดียวกันคือ

1. พระครูประจักษ์ยติคุณ(ท่านพ่อหุน)อดีตเจ้าอาวาสวัดท่าหัวแหวน
2. พระครูจันทิลคุณ(ท่านพ่ออวน)อดีตเจ้าอาวาสวัดเกาะเปร็ด
3. พระครูประศาสน์สิทธิการ(ท่านพ่อเฮ้า)อดีตเจ้าอาวาสวัดปากน้ำแหลมสิงห์

ท่านพ่อสุน เมื่อท่านลงเรือหนีไปบางกะสร้อย(บางปลาสร้อย) จังหวัดชลบุรี นั้น อายุท่านอยู่ในราวๆ 35-37 ปี โดยประมาณ ลูกศิษย์ที่ไปกับท่านมี 3 คน และเมื่อกลับมาพวกลูกศิษย์ท่านจึงได้มาเล่าเรื่องสืบขานกันมาทุกวันนี้

ท่านพ่อกับลูกศิษย์เมื่อเดินทางกันไป เสบียงในเรือก็หมดลง และสดางค์ที่จะซื้อเสบียงอาหารก็จะหมดเช่นกัน (ท่านผู้อ่านหลับตาวาดภาพก็คงจะนึกออกกว่าเมืองจันทบุรี กับเมืองชลบุรี นั้น สมัยนั้นไกลกันมีใช้น้อย และเรือที่ท่านใช้ก็เป็นเรือใบ เรือใบนั้นถ้าลมไม่ตีเปลี่ยนทิศทางการไปไม่ได้ต้องหยุดพักทอดสมอรอจนลมมาดีจึงจะกางใบเรือเดินทางได้ ดังนั้นการเดินทางจึงต้องใช้เวลานานหลายวัน) เพราะเป็นการมากระหน่ำหนีไม่ได้เตรียมอะไรมาก่อน ลูกศิษย์ทั้ง 3 คน จึงปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรดี หนึ่งใน 3 คนนั้นจึงออกหัวคิดว่า เมื่อเรือแวะพักฝั่งแล้วก็จะพากันขึ้นไปบนฝั่งหาทางไปกันเพื่อจะได้เงินมาเป็นทุนซื้อเสบียงอาหารลงเรือเดินทางกันต่อไป อีกคนก็ค้านว่า ถ้าไปทางไปแล้วไม่ถูกเงินหมดจะทำอย่างไรกันดี คนที่ออกหัวคิดก็ว่า มึงอยู่เป็นลูกศิษย์ท่านมาตั้งนานมึงไม่รู้ที่ท่านพ่อมีอาคมสามารถปิดไปได้ ถ้าเราไปขออนุญาตจากท่านว่าจะขึ้นฝั่งไป**ทางไปกัน ท่านพ่อท่านก็ไม่ยอมให้ไป พวก**ลูกศิษย์ทั้ง 3 คนก็พากันรบเร้าอ่อนวอนท่านว่าเงินจะหมดแล้ว ถ้าไม่ทำอย่างนี้ก็จะเดินทางไปไม่ถึงบางกะสร้อยแน่ๆ ท่านพ่อท่านก็พูดว่า " เออ : ไฉฉิบชิ ! มึงไปทางได้แต่อย่าให้เกิน 3 ที่ "

พวกลูกศิษย์เมื่อท่านพออนุญาต แล้วก็ดีใจยิ่งนักพากันขึ้นไปหาทางไปกัน ก็ทางถูกหมดทั้ง 3 ที่ จึงพากันหาซื้อเสบียงลงเรือเดินทางกันต่อไปอีก เดินทางมาใกล้เกาะเสม็ด - ช่องแสมสาร เสบียงก็หมดลงอีกก็ปรึกษากันเหมือนว่า จะขึ้นฝั่งไปทางไปกันอีก พากันไปพูดขออนุญาตจากท่าน ท่านพ่อท่านก็ไม่ยินยอมให้ไปท่านก็ด่าว่า "ไฉฉิบชิ !" พวกนี้จะทำให้กูผิดศีลมันผิดมึงรู้ไหม แต่อย่างว่าพวกลูกศิษย์หายยอมไม่พากันพูดเข้าชี้อ่อนวอนท่านต่างๆนานา หนักๆเข้าด้วยความรำคาญท่านก็ว่า " เออ : ไฉฉิบชิ ! มึงไปทางอย่าให้เกิน 3 ที่ " พวกลูกศิษย์ก็พากันขึ้นฝั่งไปทางไปกัน ทาง 3 ที่ ถูกหมดทั้ง 3 ที่ จึงพากันหาซื้อข้าวสารอาหารแห้งลงเรือเดินทางลงเรือกันต่อไป

เมื่อเรือใบแล่นมาถึงเกาะเสม็ด-ช่องแสมสาร เรือของท่านก็โดนโจรสลัดปล้น พวกโจรพากันเอาเรือเข้าเทียบเรือท่าน พวกลูกศิษย์ก็จะพากันสูดคว้ามืดคว้าวาน และทุกคนถือว่าตัวเองหนึ่งดีด้วยกันทุกคน ท่านพ่อท่านก็ว่า "ไฉฉิบชิ" พวกมึงอยู่เฉยๆ กูจะดูซิว่าพวกมันจะทำอย่างไรกัน พวกโจรก็พากันลงเรือค้นหาเงินจากลูกศิษย์ท่านได้ 12 บาท โจรพวกนั้นเมื่อได้เงินแล้วก็พากันดีใจ พากันกลับลงเรือของตน ท่านพ่อท่านก็พูดว่า "ไฉฉิบชิ" มึงเอาแม่กระทั่งเงินพระเงินเจ้าแต่กูว่ามึงเอาไปไม่ได้หรอก หัวหน้าโจรก็หัวเราะแล้วว่า ทำไมจะเอาไม่ได้เมื่อเวลานี้เงินอยู่ที่ผมและพวกผมก็กำลังจะไป พอพูดเสร็จก็ส่งลูกน้องให้หันหัวเรือออก แต่พอเรือโจรออกไปได้สักหน่อย ท่านพ่อท่านก็หยิบหมากแห้งในย่ามยิงโจรด้วยคันกระสุน (ท่านพ่อท่านมีคันกระสุนประจำตัวอยู่ 1 คัน) เป็นที่น่าอัศจรรย์กระสุนหมากแห้งแห้งๆ แต่โดนโจรมันดังยิ่งกว่ากระสุนดินเหนียว เสียงดัง บู๊ บู๊ ท่านยิงทีเดียวเหมือนยิงเป็นสิบลูก ยิ่งจนโจรต้องหันหัวเรือเอาเงิน 12 บาทมาคืนท่าน เมื่อลงเรือได้ก็ก้มลงกราบท่านด้วยความหวาดกลัว เพราะในชีวิตการเป็นโจรมาเพิ่งจะมาเจอดีและเจ็บที่สุดก็วันนี้เองตามเนื้อตามตัวข้าฝืนแดงไปหมด

ท่านพ่อเมื่อเห็นโจรสลัดสิ้นฤทธิ์แล้ว ท่านก็พูดสั่งสอนให้เลิกเป็นโจรสลัดอย่าได้ปล้นเรือเขาอีก โจรพวกนั้นก็รับคำพากันลาท่านกลับลงเรือไป ส่วนท่านพ่อท่านก็เดินทางมาจนถึงบางกะสร้อย เมืองชล (บางกะสร้อยสมัยนั้นเปรียบเหมือนจังหวัด) และนำเรือไปจอดที่สะพานศาลเจ้า เพราะสะพานศาลเจ้าเป็น สะพานที่จอดเรือเมลย์สมัยนั้นของเรือบาง กะสร้อยคือ เรือโขดชัย, เรือไชโย ซึ่งเป็นเรือของนายอากร จันทลี และเรือสงฆ์ ของเจ๊กก๊วย และอีกอย่างท่านก็คงนึกไม่ออกว่าจะไปไหนดีเพราะมาถึงใหม่ๆ

พวกลูกศิษย์ท่านเมื่อเรือจอดสะพานศาลเจ้าแล้วต่างก็พากันกระหึ่มยืมย่อง พากันไปขออนุญาตจากท่านว่าจะขึ้นฝั่งไปหาทางไป ท่านพ่อเมื่อลูกศิษย์มาขออนุญาตท่านก็ยอมให้ไป

เพราะเงินและเสบียงก็ยังคงอยู่ พวกลูกศิษย์ก็พากันพูดอ้อนวอนท่านว่า เพราะความได้ใจที่แทงโป มาตามทาง 2 ครั้งๆละ 3 ที่ไม่เคยผิดเลย ท่านพ่อท่านก็คงจะทนรับเร้าของพวกลูกศิษย์ท่านไม่ไหว ท่านจึงพูดว่า "เออ : ให้อธิบขี พวกมึงไปแทงกันครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแต่อย่าให้เกิน 3 ที่ " พวกลูกศิษย์ท่านก็พากันขึ้นฝั่งไปแทงไปกัน ก็ถูกหมดทั้ง 3 ที่ จึงพากันกลับลงเรือ แต่หาไม่รู้ ว่าพวกเจ้ามือไปและคนแทงได้พากันสะกดรอยตามมา (เพราะกิตติศัพท์ของพวกลูกศิษย์ท่าน คงจะดังเรื่อยมาระหว่างทางว่ามีคนแปลกหน้ามาเกิน 3 คน มาแทงไป 3 ที่ ถูกหมด 3 ที่ แล้วพากันกลับอะไรทำนองนั้น พอลูกศิษย์ท่านพอลงเรือ พวกเจ้ามือก็พากันเฮโลตามลงเรือ และเมื่อเห็นท่านพอนั่งอยู่ในเรือ ต่างคนต่างก็ห้อมล้อมท่านจะพากันขอของดีจากท่าน ท่านพ่อท่านจึงสั่งให้ลูกศิษย์ออกเรือหนี แต่ก็ถูกพวกที่สะกดรอยมาตึงเรือไว้ไม่ให้ไปย้อยุดจุดกันเป็นที่อลหม่านยิ่งนัก ส่วนบนที่สะพานชาวบ้านละแวกนั้น เมื่อรู้ข่าวก็พากันมาที่สะพานเบียดเสียดกันจนแน่นสะพานไปหมด ต่างคนต่างก็จะลงเรือที่ท่านพอนั่งอยู่ จนถึงขนาดว่าเจ้าเมืองสมัยนั้นคือ "พระยาภิรมย์อุดมราชภักดี" และกรรมการจังหวัดสมัยนั้นคือ ขุนภิรมจรรยา รู้ข่าวว่าประชาชนพากันไปมุงห้อมล้อมพระองค์หนึ่งที่สะพานศาลเจ้า เจ้าเมืองและกรรมการจังหวัดพร้อมด้วยผู้ติดตามจึงรีบพากันมาที่สะพานนั้น เจ้าเมืองเมื่อไปถึงจึงรีบลงไปเรือที่ท่านพอนั่งอยู่ พอได้ถามรู้เรื่องราวความเป็นมา เจ้าเมืองจึงนิมนต์ท่านไปฉันอาหารที่บ้าน และเจ้าเมืองจึงนิมนต์ท่านพื่อให้ไปอยู่ที่วัดต้นสน ที่บางกะสร้อยนั่นเอง เพราะวัดต้นสนสมัยนั้นอยู่หลังออฟฟิตไปรษณีย์ติดกับโรงเรียน ชลราษฎรอำรุง เรียกว่าพอนาเรือแล่นเข้าคลองบางกะสร้อยสมัยนั้นเรือก็สามารถจอดอยู่หน้าออฟฟิตไปรษณีย์ได้ ด้วยเหตุนี้เองท่านพ่อสุนท่านจึงอยู่วัดต้นสน เมืองชลตั้งแต่นั้นมา และที่วัดนี้เองต่อมาท่านได้บวชพระองค์หนึ่ง ชื่อพระภู ท่านอยู่จนพระภูเป็นพระปลัดภู (ราวๆ 5 - 6 ปี) ท่านก็กลับแหลมสิงห์ วันที่ท่านจะกลับนั้นพระปลัดภูจะไม่ยอมให้กลับร่ำอาลัยในตัวท่านยิ่งนัก แต่นิสัยท่านพ่อท่านเป็นคนจริงลงว่าท่านจะกลับ ท่านก็ต้องกลับของท่านให้ได้ พระปลัดภูเมื่อเห็นว่าหน่วงเหนี่ยวท่านไว้ไม่ได้แน่แล้วก็สั่งท่านและลูกศิษย์ว่า วันใดที่ท่านพ่อสุน มรณะภาพลงให้คนมาส่งข่าวมาถึงท่านเร็วที่สุด ท่านจะไปจัดการแต่งศพให้เป็นการทดแทนพระคุณและท่านมีศิลปะในการแต่งศพสวยงามมาก

ภายหลังท่านพอมรณะภาพลงพระปลัดภูก็มาจัดการแต่งศพให้ท่านอย่างสวยงาม ท่านพ่อสุนท่านเกี่ยวกับทางเมืองชลมาก ลูกศิษย์ท่านเล่าว่าสมัยที่ท่านอยู่วัดต้นสน ในละแวกวัดต้นสนมีวัดอยู่ห่างกันไม่มากหลายวัด คือ วัดเนิน วัดต้นสน วัดใหม่ วัดใหญ่ วัดกลาง วัดสมณะ วัดเคลือวัลย์ วัดนอก วัดกำแพง ลูกศิษย์ท่านเล่าว่าท่านพ่อสุนท่านมีเจ้าอาวาสที่เป็นเพื่อนกันและเพื่อนรุ่นน้องมากมายและลูกศิษย์ลูกหาที่เรียนกับท่านก็มีมาก แต่จำชื่อไม่ได้ จำได้แต่หลวงพ่อกู วัดต้นสนได้แมนยาเพราะเป็นวัดที่ไปอยู่ ส่วนวัดอื่นๆที่เอ่ยมาที่รู้จักกับท่านนั้นก็ยังมีหลวงพ่อกูวัดนอก หลวงพ่อเจียมวัดกำแพง เพราะมาหาท่านที่วัดต้นสนและวัดอื่นเป็นวัดที่ท่านไปเที่ยว 3 - 4 วัน แล้วก็กลับมาวัดต้นสน ท่านพ่อท่านกลับมาแหลมสิงห์ ท่านคงจะนึกถึงบ้านเกิดของท่าน และอีกอย่าง ท่านก็มา 5 - 6 ปีแล้ว ปานนี้ทางเจ้าคณะจังหวัดคงจะแต่งตั้งคนอื่นแทนท่านไปแล้ว ท่านพื่อเมื่อมาถึงวัดปากน้ำแหลมสิงห์ ก็มีขรัวเคยเป็นเจ้าอาวาส

ท่านพ่อท่านจึงไปอยู่วัดท่าหัวแวนกับท่านพ่อช่อ ซึ่งเป็นเพื่อนของท่าน และต่อมาเมื่อท่านพ่อช่อมรณะภาพ ชาวบ้านจึงพร้อมใจกันนิมนต์ให้ท่านพ่อสุนเป็นเจ้าอาวาสแทน ท่านก็จะไม่ยอมรับ ก็ยิงให้เอาพระองค์อื่นแทนท่าน แต่ชาวบ้านไม่ยินยอมท่านจึงจำใจต้องยอมรับตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดท่าหัวแวนตั้งแต่นั้นมา (หมายเหตุ วัดปากน้ำแหลมสิงห์กับวัดท่าหัวแวนเป็นวัดอยู่ใน ตำบลเดียวกันห่างกันประมาณ 1 กม.) ท่านพ่อท่านชอบนกเขามาก เข้าๆ พวกลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดจะต้องเอานกเขาพ่นน้ำและตากแดด ซึ่งธรรมดาเรื่องชีวิตท่านก็น่าจะยุติลง แต่ก็ดูเหมือนท่านเกิดมาเพื่อกำรบาทหารฝรั่งเสสจริงๆ กำรบาทหารฝรั่งเสสให้รู้ว่า คนหัวโหล่นๆหมัดสี่เหลี่ยมๆนั้น และที่ชาวไทยเรียกว่า "พระ" นั้นจะมาลบหลู่ข่มเหงรังแกกันไม่ได้ เพราะเป็นผู้สามารถทำในสิ่งที่คนธรรมดาทำไม่ได้ จึงให้มีเหตุดังนี้คือ ทางวัดปากน้ำแหลมสิงห์เมื่อขรัวเคย เจ้าอาวาสได้ลาสิกขาบทยออกมาเป็นฆราวาส และได้ขรัวแบกมาเป็น เจ้าอาวาสแทน ขรัวแบกอยู่เป็นเจ้าอาวาส 2 พรรษา ก็สึกออกมาอีกชาวบ้านปากน้ำ ซึ่งคอยโอกาสจะให้ท่านกลับมาเป็นเจ้าอาวาสอยู่แล้วก็พากันร้องเรียนไปทางนายอำเภอสมัยนั้นคือหลวงสถิตย์สิงห์

เขต ให้ไปนิมนต์ท่านพ่อสุน มาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำแหลมสิงห์ อีก หลวงสถิตย์สิงหนเขต ก็ไปนิมนต์ท่านๆก็จะไม่ยอมมา แต่เมื่อพูดและยกเอาชาวบ้านมาอ้างว่าทุกคนชาติที่ฟังแล้ว ถ้าไม่ได้ท่านพ่อไปทุกคนจะไม่ยอม ท่านพ่อเมื่อได้ฟังดังนั้น ท่านจึงมารับตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดปากน้ำตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นับเป็นการกลับมาครองตำแหน่งครั้งที่ 2 ของท่านและเป็นการกลับมาทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง (ท่านพ่อสุน ตอนที่ท่านกลับมาจากบางกะสร้อย เมืองชล และไปเป็นเจ้าอาวาสวัดท่าหัวแวน ฝรั่งเศส จะเข้ามายึดแหลมสิงห์ก่อนแล้ว เพราะพยานหลักฐานคือฝรั่งเศส ยึดแหลมสิงห์ราว พ.ศ. 2436 อายุท่านก็คง 43 ปี เพราะท่านเกิด พ.ศ. 2393 ฝรั่งเศสยึดแหลมสิงห์ราว 11 ปี จึงถอนกำลังกลับไป ตอนฝรั่งเศสกลับไปประมาณ พ.ศ.2447อายุของท่านคงประมาณ53ปี

ท่านพ่อสุน เมื่อกลับมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำแหลมสิงห์ ชาวบ้านปากน้ำแหลมสิงห์ ได้ร่มโพธิ์ร่มไทรไว้อาศัย เพราะด้านวิชาอาคมของท่านจะเยี่ยมยอดแล้ว ทางด้านหมอดูแผนโบราณท่านก็เก่งยิ่งนัก ชาวบ้านคนไหนป่วยเป็น โรคร้ายๆ รักษาไม่หายพอมารักษากับท่านๆก็จะรักษาให้หายกลับไปแทบทุกราย มีหญิงคนหนึ่ง (ปัจจุบันมีชีวิตอยู่) สมัยที่ท่านอยู่ได้เกิดคลุ้มคลั่งขนาดแก้ผ้าวิ่งเพราะถูกกระทำทางไสยศาสตร์ ญาติพี่น้องต้องพากันจับตัวนำเข้ามาให้ท่านรักษา ท่านก็รดน้ำมนต์เป่าหัวให้ไม่กี่วันก็หาย และหายขาดมาจนถึงปัจจุบัน และหญิงอีกคนหนึ่งป่วยเป็นโรคร้ายรักษาหมอดูมาหมดที่ว่าดีๆ ก็ไม่หายหมดเงินหมดทองเป็นจำนวนมาก พอมารักษากับท่านๆก็ให้หายหมอดูมาหมดกินและรดน้ำมนต์ของท่านไม่นานก็หาย หญิงคนนั้นเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ จึงนำเงินมาถวายท่านนับร้อยบาท เพราะเป็นคนมีเงิน (เงินนับร้อยสมัยนั้นมีความมากแค่ไหนท่านผู้อ่านก็คงรู้) แต่ท่านไม่ยอมรับ หญิงคนนั้นก็ขอร้องขอให้ท่านรับไว้ ท่านก็บอกว่าท่านรับไว้ไม่ได้ เพราะไม่ใช่กิจของสงฆ์และที่ท่านรักษาให้มัน ก็ไม่ได้หวังเงินทองเป็นการตอบแทน แต่รักษาให้ด้วยใจเมตตาสงสาร แต่ถ้ามีใจกุศลจริงๆขอให้ถวายเงินนั้นสร้างวัดเถิด หญิงคนนั้นจึงนำเงินถวายวัด เรื่องหมอดูแผนโบราณของท่านนั้นเก่งกาจยิ่งนัก ท่านพ่อสุนสมัยก่อนวัดของท่านเต็มไปด้วยสัตว์มากมายหลายชนิด เช่น ม้า, วัว,ควาย,นกเขา,ไก่,ห่าน,หมู,หมา ส่วนมากชาวบ้านจะเป็นชาวบ้านนำมาถวายท่านๆรับไว้ และสัตว์เลี้ยงของท่านก็ก่อปาฏิหาริย์หลายอย่างเป็นที่โจษขานทุกวันนี้

๘๘ฝรั่งเศสยิงไก่๘๘

ฝรั่งเศสยึดแหลมสิงห์และตั้งกองบัญชาการใกล้วัดของท่าน ฝรั่งเศสนี้ข่มเหงรังแกชาวบ้านต่างๆ เช่น ถ้าเดินไปเที่ยวกันและผ่านบ้านใคร ถ้ามีเปิดมีไก่เดินอยู่หน้าบ้านก็จะใช้ปืนยิงเอาไปกินกันโดยไม่มีชาวบ้านคนไหนกล้าว่า และวันหนึ่งก็เดินไปถึงวัดของท่านและเห็นไก่เดินอยู่ที่วัดมากมาย ฝรั่งเศสจึงให้คนไปบอกกับท่านว่าอยากจะขอยิงไก่ไปย่างกิน 2 - 3 ตัว ท่านพ่อท่านก็ว่า เออ: เอาซีแต่ให้มันกินข้าวเสียก่อน พูดแล้วท่านก็เอาข้าวมาเสกและโปรยเรียกให้ไก่มากิน พอไก่กินสักครู่ท่านก็บอกให้ฝรั่งเศสพวกนั้นยิงไก่ ฝรั่งเศสก็ใช้ปืนยาวยิงไม่ออก ท่านก็ให้เปลี่ยนปืนมายิงใหม่เพราะฝรั่งเศสมากัน 5 - 6 คน และมีปืนกันทุกคนแต่ก็ยิงไก่ไม่ออกเลย พอใช้ปืนยิงขึ้นฟ้าปืนก็ยิงออก ฝรั่งเศสพวกนั้นก็พากันนึกแปลกใจและกลัวจึงพากันลาท่านกลับไปพักไป นับเป็นการลองกับฝรั่งเศสครั้งแรกที่ฝรั่งเศส มายึดแหลมสิงห์ของท่าน

๘๘ฝรั่งเศสลูบหัว๘๘

ท่านพ่อตัวท่านค่อนข้างเตี้ย วันหนึ่งท่านกวาดลานวัดอยู่ ฝรั่งเศสได้พากันเดินมาเที่ยวถึงวัดของท่าน และมีฝรั่งเศสคนหนึ่งเห็นท่านกำลังก้มกวาดลานวัดอยู่คงจะนึกว่าท่านเป็นเด็กตัวเล็กๆ หัวโล้นๆ จึงตรงเข้าไปลูบหัวท่านและใช้มือโยกไปโยกมา ปากก็พูดเป็นภาษาฝรั่งเศส ท่านองสนุกๆ ท่านพ่อท่านทั้งไม่กวาดทันทีและชกฝรั่งเศส ฝรั่งเศสคนนั้นชกตอบจึงชกกัน และครู่เดียวแขนทั้ง 2 ข้างของฝรั่งเศสคนนั้นก็ยกไม่ขึ้นขอยอมแพ้ท่าน ส่วนท่านพ่อท่านหาเป็นไรไม่ เพราะฝรั่งเศสหาชกถูกตัวท่านไม่ (นี่เป็นการสั่งสอนฝรั่งเศสของท่านว่าอย่ามองเห็นคนไทยตัวเล็กๆแล้วจะข่มเหงรังแกได้ โดยเฉพาะคนไทยที่ห่มผ้าเหลืองๆหัวโล้นๆที่เรียกว่าพระนั้นอย่าข่มเหงเป็นอันขาดเพราะเป็นผู้ที่มีวิชาอาคมเก่งกาจสามารถชกจนฝรั่งเศสตัวใหญ่ๆแพ้ได้)

c~ เสกใบมะขามเป็นต่อเป็นแดนตอยฝรั่งเศส c~

ฝรั่งเศสสมัยนั้นเมื่อพบผู้หญิงสาว ๆ จะไล่กอดและจับนมต้อย ๆ จะนั่นที่ฟังของพวกผู้หญิงสาว ๆ สมัยนั้นก็คือวัดของท่าน ถ้าวิ่งหนีเข้าเขตวัดได้ รับรองว่าฝรั่งเศสหาอย่างไรก็ไม่เจอ บางทีพวกผู้หญิงก็หนีเข้าไปซุกอยู่ในห้องท่าน 5 - 6 คน ฝรั่งวิ่งตามมาและเห็นว่าวิ่งขึ้นบนวัดก็จะขอค้นท่านพอท่านก็ให้ค้นและทั้งๆ ที่ผู้หญิงเหล่านั้นก็ยังอยู่ในห้องท่าน แต่ฝรั่งเศสเปิดประตูก็หาพบเจอไม่ พวกกันค้นหาก็ไม่พบเป็นที่อัศจรรย์ยิ่งนัก และมีอยู่คราวหนึ่งท่านยืนอยู่หน้าวัดฝรั่งเศสก็กำลังวิ่งมาท่านเห็นและคงจะเหลืออดท่านจึงรอดใบมะขามมาเสกขว้างไปกลายเป็นตัวต่อแดนไล่ตอยฝรั่งเศสวิ่งกระเจิงไป

c~ฝรั่งเศสขโมยพระพุทธรูปต้มน้ำกินc~

ฝรั่งเศสถึงตอนนี้ก็เริ่มคร้ามเกรงท่านขึ้นแล้ว ฝรั่งเศสเห็น ท่านพ่อลงโบสถ์สวดมนต์และกราบ พระพุทธรูปในโบสถ์ทุกเช้า ก็พากันคิด ว่าเป็นเพราะพระพุทธรูปในโบสถ์นี้เองที่ทำให้ท่านเก่ง จึงพากันขโมยพระพุทธรูปที่ตั้งไว้บนกำแพงรอบโบสถ์ไป และนำพระนั้นไปต้มน้ำด้วยหมายใจว่าจะกินน้ำต้มพระนั้นแล้วจะได้เก่งเหมือนท่านพ่อสุน นายทหารจึงเรียนทหารเข้าแถวและให้ตักน้ำที่ต้มพระใส่ถ้วยและแจกให้ทหารกินกันทุกคน กินไปสักครู่ก็ที่พอกพระและละลายอยู่ในน้ำที่กินนั้นก็เกิดท้องพากันล้มลงร้องครวญครางและพากันตายเป็นจำนวนหลายคน หมอแหมบอกวว่าฝรั่งเศสที่กินน้ำต้มพระคราวนั้นพากันตายประมาณ 20 กว่าคนจะเห็นได้ฝรั่งเศสเมื่อตายก็ทำการฝัง ที่ฝังฝรั่งเศสคราวนั้นปัจจุบันนี้คือบ้านพักนายอำเภอถึงโรงฆ่าสัตว์และต่อมาเมื่อชาวบ้านซุดหลุมปลูกบ้านมักจะซุดเจอศพฝรั่งเศสบ่อยๆ

c~ชกฝรั่งเศสสลบc~

วัดท่านพ่อสมัยนั้นมีบ่อน้ำอยู่ 1 บ่อ บ่อน้ำบ่อนี้สำหรับเป็นที่อาบน้ำของพระและชาวบ้านแถวนั้น และใช้ต้มกินเพราะเป็นน้ำจืด และฝรั่งเศสได้อาศัยบ่อน้ำบ่อนี้ต้มกินและอาบเหมือนกัน มีอยู่คราวหนึ่งฝรั่งเศสได้มาอาบน้ำที่บ่อและมีคนอยู่คนหนึ่งอาบน้ำแล้วทำสกปรก คืออาบเสียติดปากบ่อตักน้ำขึ้นมาได้ก็รดหัวเลยทำให้น้ำกระเซ็นตกลงไปในบ่อเป็นที่สกปรก พระลูกวัดและชาวบ้านมาเห็นก็เข้าไปบอกให้ทหารฝรั่งเศสคนนั้น ให้อาบน้ำมาใหม่ๆ บ่อหนอย น้ำจะได้ไม่ตกลงไปในบ่อ ฝรั่งเศสคนนั้นหาเชื่อฟังไม่ พาลชี้มือชี้ไม้ไล่พระและชาวบ้านให้ไปให้พ้นๆ พระลูกวัดจึงเข้าไปบอกกับท่านพ่อสุน ท่านพ่อท่านก็ลงมาดูและเห็นฝรั่งเศสคนนั้นยังอาบน้ำเสียติดปากบ่ออยู่ท่านจึงเข้าไปทำมือเป็นท่านองว่าให้อาบมาใหม่ๆ บ่อหนอย ฝรั่งเศสคนนั้นก็กลับทำท่าตั้งท่ามวยสากลและกวักมือทำท่ายให้ท่านเข้ามา ท่านพ่อท่านคงจะสุดทนท่านจึงร้องชายผ้าเหลืองโจงกระเบน กระโดดเหยียบหัวเข้าฝรั่ง ชกหน้าฝรั่งเศสคนนั้นโผนเข้าให้ ฝรั่งเศสคนนั้นก็ล้มฟุบลงขอบบ่อน้ำเอง ถ้าเป็นภาษามวยก็ต้องว่า คามม (และผมมั่นใจว่าท่านคงชกด้วยอาคมเป็นแน่) และที่ท่านต้องกระโดดเหยียบหัวเข้าฝรั่ง เพราะฝรั่งตัวสูงและท่านพ่อเป็นคนค่อนข้างเตี้ย ถ้าไม่กระโดดเหยียบหัวเข้าก็คงชกไม่ถึงหน้า ฝรั่งคนนั้น เพื่อนที่มาด้วยก็พากันหามกลับลงเรือ ผู้เฒ่าผู้แก่มีเกล้าให้ฟังเสมอว่าถ้าสมัยนั้นไม่มีท่านพ่อสุน สักองค์ ไม่รู้ว่าชาวบ้านสมัยนั้นจะเดือดร้อนกับฝรั่งเศสอีกเท่าไร เพราะท่านพ่อท่านชกมวยและฟันดาบเก่งยิ่งรัก ท่านเคยต่อให้ฝรั่งเศส 2 คน เข้ามาพร้อมกัน ช่อมมวยกับท่านแต่ฝรั่งเศสไม่กล้า และชวนนายทหารฝรั่งเศสช่อมฟันดาบแต่หาใครกล้าลองกับท่านไม่ พวกกันคร้ามชอกกลัวเกรงท่านยิ่งนัก

c~ฝรั่งเศสเชิญไปรักษาc~

วันหนึ่งนายทหารฝรั่งเศสได้ให้คนมาเชิญท่านไปที่เรือรบ ซึ่งจอดอยู่หน้าเกาะแหลมสิงห์ ที่แรกพวกลูกศิษย์ท่านก็พากันพูดคัดค้านไม่ให้ท่านไป เพราะเกรงว่าฝรั่งเศสจะหลอกท่านไปฆ่า เพราะคิดว่าฝรั่งเศสอาฆาตท่านมาหลายเรื่องแล้ว แต่ท่านพ่อจิตใจท่านเข้มแข็ง อดอายยิ่งนัก ท่านหายอมฟังผู้ใดไม่ ท่านว่า "ใครไม่ไปก็จะไปของคุณคนเดียว " แล้วท่านก็ไป พวกลูก

ศิษย์เห็นดังนั้นจึงพากันติดตามไป และเมื่อลงเรือเล็กจนถึงที่เรือรบจอดอยู่ ฝรั่งเศสก็ได้เชิญให้ท่านรักษาทหารญวนคนหนึ่ง ซึ่งกำลังนอนร้องครวญครางอยู่เพราะกินอาหารและกระดุกโกเข้าไปได้ดอค (ทหารญวนคนนั้นเป็นทหารรับใช้ในเรือ เพราะสมัยนั้นญวนเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศส) ทำท่าจะตายเอา แต่ก่อนที่จะให้รักษานั้นนายทหารฝรั่งเศสได้เชิญท่านจะให้นั่งโต๊ะกินเหล้า - บรันดี ซึ่งจัดเตรียมไว้ให้เสียก่อน ท่านพ้อท่านจึงชี้ไปที่ดวงอาทิตย์เป็นความหมายว่า เที่ยงแล้ว พระฉันไม่ได้ และชี้ไปที่ขวดเหล้าเป็นความหมายว่าพระเจ้าห้ามกินเหล้า นายทหารฝรั่งเศสจึงเข้าใจ และท่านพ้อเมื่อท่านจะรับรักษาให้ท่านก็ตั้งเงื่อนไขว่า ต้องให้ทหารญวนคนนั้นยกมือไหว้ท่านเสียก่อนท่านจึงจะยอมรักษาให้ ทหารญวนคนนั้นเมื่อรู้เรื่องเข้าก็พูดว่า จะไม่ยอมไหว้เพราะญวนนับถือศาสนาคริสต์ไม่ไหว้พระ ท่านพ้อท่านก็ว่า เมื่อไม่ไหว้ท่าน ท่านก็จะไม่รักษาให้และท่านก็ทำท่าจะกลับ ทหารญวนคนนั้น ในที่สุดเมื่อทนเจ็บไม่ไหวจึงยอมไหว้ท่าน ท่านพ้อ เมื่อทหารญวนยกมือไหว้ท่านก็ยอมรักษาให้ ท่านจึงใช้ให้นายทหารฝรั่งเศสยกน้ำมา 1 ชั้น เมื่อได้มาท่านก็เสกทำเป็นน้ำมนต์ให้ทหารญวนคนนั้นกิน และท่านก็ให้ทหารญวนคนนั้นทำท่าขย้อนคอบแบบจะออก ทหารญวนคนนั้นกินน้ำมนต์และทำท่าขย้อนคอบตามที่ท่านบอก ครั้งแรกยังไม่ออก ท่านจึงให้กินน้ำมนต์ซ้ำอีกที คราวนี้พ้อท่าขย้อนคอบ กระดุกโกก็หลุดออกมา ยาวเกือบนิ้วก้อย นายทหารฝรั่งเศสเมื่อเห็นกับตาตั้งนั้น ก็พากันยกย่องท่านเป็นการใหญ่ แต่สันดานฝรั่งเศสไม่เชื่อเรื่องพุทธคุณอยู่แล้ว พาลคิดว่าเป็นเพราะน้ำที่ดักมาให้ และเป็นน้ำที่นำมาจากบ่อที่วัดของท่านจึงสามารถรักษาได้ คิดว่าบ่อน้ำนี้เป็นบ่อน้ำวิเศษ จึงมีคำสั่งห้ามให้ทหารญวนทุกคนในเรือห้ามไปดักน้ำและอาบน้ำที่บ่อน้ำทุกคน ส่วนทหารฝรั่งเศสอาบได้แต่ห้ามทำสกปรก

๘๘.หมาท่านพ้อกัดกับหมาฝรั่งเศส๘๘

ฝรั่งเศสมาอาบน้ำที่บ่อที่วัดและพาหามามาด้วย 1 ตัว เป็นหมาพันธุ์ฝรั่ง รูปร่างสูงใหญ่มาก หมาฝรั่งเศสเมื่อเห็นหมาที่วัดตัวเล็กๆ เป็นหมาที่ท่านพ้อเลี้ยงไว้ ก็ตรงเข้าไปทำท่าแยกเขี้ยวจะกัดแบบจะขู เพราะเห็นว่าตัวเล็กกว่า แต่หมาท่านพ้อหากกลัวไม่ตรงเข้ากัดหมาฝรั่งเศสทันที กัดกันอยู่นานหมาฝรั่งเศสกัดก็กัดไม่เข้า ส่วนหมาท่านพ้อตัวเดียวก็นุดเข้ากัดตามข้อขาหมาฝรั่งเศส จนหมาฝรั่งเศสล้มลงลุกขึ้นไม่ได้ ฝรั่งเศสที่เอาหามาจึงอุ้มหมากลับลงเรือไป

๘๙.ไก่กระดุกดำ๘๙

สมัยก่อนวัดของท่านมีไก่เป็นจำนวนหลายตัวอยู่รวมกันเป็นฝูง และมีอยู่ตัวหนึ่งเป็นไก่ชนตัวผู้สีประดู่เดียดดำหางดำ ท่านเรียกไก่ตัวนี้ว่า "ไอ้ดู่ เดียดดำ" ไก่ตัวนี้เป็นที่ชื่นชอบของนักเลงไก่ชนสมัยนั้นเป็นยิ่งนัก เพราะตอนท่านเพลอนักเลงตีไก่พวกนี้จะพากันขโมยไก่ของท่านไปตีบ่อนพนันเอาเงิน และถึงแม้ว่าในกระเป๋ามีเงินเลยก็กล้าตี เพราะไอ้ประดู่ดำตัวนี้จะตีไก่ชนตัวที่สู้ด้วยคว่ำคาสั่งเวียนไม่เกินอัน 1 อัน 2 ทุกตัวไป ทั้งๆ ที่ไอ้ประดู่ดำตัวนี้กินข้าวสุกวัดทุกวัน ไม่ได้มีการเลี้ยงข้าวเปลือกอาบน้ำตาลขมิ้นเหมือนไก่ตัวที่ตีกับมันด้วย ซึ่งก็นับว่าเป็นเรื่องแปลกยิ่งนัก ท่านพ้อเมื่อท่านรู้ว่ามีคนขโมยไก่ของท่านไปตีบ่อน ท่านก็จะด่าว่า " ไอ้ฉิบขี้! พวกนี้ขโมยไก่กูไปตีอีกแล้ว " และท่านก็ไม่ได้พูดอะไรอีกได้แต่ยิ้มๆ ไก่ตัวนี้ต่อมาก็ไม่มีใครกล้าตีด้วยขนาดขโมยไปแล้วไปยอมเป็นสื่อนก็ยังไม่จำกันได้ เพราะจำเดียดและเสียงขันได้เป็นที่แล้วเกรงของนักเลงไก่ชนต่างถิ่นสมัยนั้นเป็นยิ่งนัก

๙๐.หมาที่วัดไปกัดหมูชาวบ้าน๙๐

หมาของท่านที่วัดตัวหนึ่งได้ไปกัดหมูชาวบ้านแถวนั้นชื่อ แจ็กส่งทำให้เจ้าของหมูโมโหมากจึงนำปิ่นมาจะมายิงหมาที่วัด พอมาถึงวัดก็ไปบอกกับท่านว่า "หมาที่วัดไปกัดหมูผม ผมจะตามมายิง" ท่านพ้อท่านก็ว่า "เอาซิ เดี่ยวกูเรียกหามากินข้าว และตัวไหนที่กัดหมูมึงก็ยิงเอาเลย " แจ็กส่ง เมื่อเห็นหมามาก็จำได้จึงใช้ปืนยิง ยิงก็ไม่ออก จึงลาท่านกลับและเดินมาระหว่างทางเห็นต้นมะพร้าวจึงใช้ปืนตีต้นมะพร้าวจนปิ่นหักเพราะความโมโหที่ยิงไม่ออก และหมาของท่านที่เลี้ยงไว้ 3-4 ตัวนี้วิ่งหอบแฮกๆ มาหอบอยู่หน้าบ้าน ก็เป็นอันว่าเตรียมปูเสื่อจัดหมากพลูไว้คอยต้อนรับท่านได้เลย เพราะสักครู่ท่านก็จะนั่งเกวียนตามมาแน่นอน ทั้งๆ ที่ท่านก็ไม่ได้ให้

คนมาบอกว่าจะมา บางทีท่านก็มาบอกเรื่องให้ช่วยกันเรียไรทำบุญสร้างวัด หรือธรรมาของ ท่าน ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดแล้วว่าเมื่ออยู่วัด หมาพวกนั้นจะคลอเคลียท่าน ไม่ยอมห่างท่านพอเมื่อ ท่านจะไปบ้านใครท่านก็จะพูดเปรยๆ ว่าเดี๋ยวจะไปเยี่ยมบ้านคนนั้นคนนี้ และระหว่างที่พูดท่านก็จะเคาะกระดาน 3 ทีไปด้วยหมาพวกนี้พอท่านพูดจบก็จะพากันวิ่งกระโจนไปก่อนทันที และไปรอท่านอยู่บ้านที่ท่านจะไปดังที่กล่าวมาแล้วซึ่งอ่านดูแล้วเหมือนนิยาย ไม่รู้ว่าท่านเลี้ยงหมา ยังไงและใช้อาคมประเภทไหนหมาพวกนั้นถึงรู้กระทั่งบ้านที่ท่านจะไป

๘๘ ท่านพ่อสนเป็นผู้มีอาคมทางเมตตายิ่งนัก๘๘

หน้าวัดของท่านสมัยก่อนมีต้นยางอยู่หน้าวัด 3 ต้น ต้นยาง 3 ต้นนี้ นกเขาป่าจะพากันมา เกาะตอนเช้าๆ เป็นจำนวนมากและท่านพ่อท่านก็ชอบนกเขาอยู่แล้ว ท่านชอบมาแต่ครั้งเป็นเจ้า อาวาสวัดท่าแหวน ท่านพ่อตอนเช้าๆ ท่านจะลงมายืนหน้าต้นยาง และดัดนิ้วเรียกนกเขาป่าที่ เกาะต้นยาง นกเขาป่าเหล่านั้นก็จะบินโผลงมาเกาะที่ตัวท่านและจะเกาะอยู่นาน และพอท่านพูด ว่า " ไปเสีย " นกเขาเหล่านั้นก็จะบินไปทันที แสดงถึงอำนาจทางพุทธคุณของท่านว่าเมตตา ยอดเยี่ยมยิ่งนัก และนกเขาของท่านที่เลี้ยงไว้หลายตัวในวัด และมีตัวหนึ่งชื่อว่า " ไ้อ้กระเซอวาง " และเหตุที่ได้ชื่อนี้เพราะว่าสมัยนั้นมีแม่ค้าคนหนึ่งกระตือรือร้น (กะเซอคงมีลักษณะเป็น กะโล่ไม้ไผ่) ใส่ฝักจะไปขายที่ตลาด และทางจะไปตลาดนั้นต้องผ่านหน้าวัดทุกวัน นกเขาตัวนี้ เมื่อเห็นแม่ค้าเดินผ่านมา (เพราะท่านเลี้ยงไว้หน้าวัด) ก็จะดูและขันขัน แม่ค้าคนนั้นเมื่อได้ยิน เสียงนกเขาตัวนี้ขันก็จะวางกระเซอที่กระตือรือร้นใส่เอววางลง และยื่นฟังนกเขาตัวนี้ขันจนกว่าจะ หยุดขัน แกล้งจะกระตือรือร้นไปขายฝักต่อไป เป็นอยู่อย่างนี้ทุกวันซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่ แปลกมาก เพราะผู้หญิงจะมายืนฟังนกเขาขันอย่างเดียวกันไปไม่ได้ และเป็นแม่ค้าก็ต้องรีบ ไปขายฝักอยู่แล้ว คิดว่าท่านพ่อสน ท่านคงจะลงอาคมทางเมตตาของท่านเอาไว้ที่นกเขาตัวนี้ เป็นแน่ เพราะนกเขาตัวนี้ท่านรักของท่าน เสกข้าว เสกน้ำให้กินทุกวัน พวกลูกศิษย์จึงพากัน เรียกนกเขาตัวนี้ว่า "ไ้อ้กระเซอวาง" ตั้งแต่นั้นมา

๘๘ วาจาประกาศิต๘๘

ท่านพ่อสนโดยปกติท่านจะไม่ตาใครเป็นอันขาด ให้โกรธเล่นโกรธยังไรท่านก็จะด่าว่า " ไ้อ้ฉิบชี่ " เพียงคำเดียว เพราะคำว่าฉิบชี่ ไม่รู้ว่าอะไรแปลอย่างไร ลงว่าท่านตาใครว่าไ้อ้ฉิบชี่ หาย รับรองว่าคนผู้นั้นให้ร้ายแสนร้ายยิ่งๆ ก็ต้องมีเหตุให้เป็นไปต้องล่มจมหมดตัวแน่ๆ ดังเช่นเรื่องนี้ ครั้งสมัยที่ท่านอยู่นั้นมีครอบครัวหนึ่งซึ่งร่ำรวย และมีที่ดินของตัวเองติดกับวัดที่คิดจะเบียดบัง ที่ดินของวัด เข้าเป็นของตัวเอง ท่านพ่อท่านรู้เข้าก็ว่า " ไ้อ้พวกนี้เห็นจะไม่เจริญหรอก " และก็จริงดังคำท่าน อีกไม่นานก็มีเหตุให้ต้องขายไร่ขายนาของตัวเองหมดทั้งๆ ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ ที่จะไม่อาศัยแทบไม่มี ต้องซัดเซพเนจรจรพลอยคนอื่นอยู่ เรื่องนี้เป็นที่ทราบกันดีแสดงถึงวาจา สิทธิจากปากของท่าน

๘๘ เลือดรักชาติ๘๘

ท่านพ่อสน ท่านมีเลือดรักชาติยิ่งนัก แม้ท่านจะเป็นพระท่านก็ทำทุกวิถีทางที่จะช่วยชาติ บ้านเมือง ท่านพ่อท่านได้ข่าวมาจากการที่อำเภอแหลมสิงห์ว่า 3 โมงเย็นพม่า ฝรั่งเศสจะ พากันเล่นเรือรบจากปากอ่าวแหลมสิงห์เข้ายึดเมืองจันทน์ ตกค่านั้นท่านก็ถึงกับกินไม่ได้นอนไม่ หลับ เดินไปเดินมาปากก็บ่นพวกลูกศิษย์ว่า " จะทำอย่างไรดี 3 โมงเย็นพม่า ฝรั่งเศสสมันจะยึดเมือง จันทน์แล้ว " ท่านเดินคิดไปคิดมาสักครู่ท่านก็บอกให้พวกลูกศิษย์ไปตามชาวบ้านมาคั้นนั้นเลย ท่านสั่งให้เอาเรือลำใหญ่ของวัดและเรือของพวกชาวบ้านพากันขนหินมาใส่จนเต็มทุกลำ และ พากันไปจมเรือขวางลำแม่น้ำไว้เป็นแนวตรง (สมัยนั้นแม่น้ำยังแคบไม่กว้างเหมือนปัจจุบันนี้) ใน การไปจมเรือขวางคลองนี้ท่านเป็นผู้นำไป เพราะชาวบ้านและลูกศิษย์กลัวพวกทหารฝรั่งเศสจะรู้ และใช้ปืนยิงเอา ท่านพ่อท่านมีจิตวิหยาในการปกครองคนยิ่งนัก ท่านได้พูดปลอบขวัญพวกนั้น ว่า " ไ้อ้ฉิบชี่ พวกมึงไม่ต้องกลัวไปกับกู ถ้าตายกูจะตายก่อนเขา ไ้อ้พวกฝรั่งเศสสมันจะเก่งกับกู ได้ยังไรวะ " คนพวกนั้นเมื่อได้ฟังดังนั้น จิตใจจึงฮึกเหิมยิ่งนัก พกผ้ายันต์ ผ้าประเจียดคาดแขน ไป บางคนถึงกับพูดว่า ถ้าฝรั่งเศสสมันรู้ก็มีเหมือนกันจะไ้รบกับมัน เมื่อจมเรือขวางไว้เสร็จไว้ก็ พากันลงเรือลำที่ไม่ได้ใส่หินกลับมาที่วัด และก็จริงดังคาด พอ 3 โมงเย็นวันรุ่งขึ้นฝรั่งเศสก็แล่น

เรือจะเข้าไปในเมือง แต่ก็ติดเรือที่จมขวางอยู่เข้าไปไม่ได้ (ช่วงการจมเรือขวางคลองนี้เป็นช่วงที่ฝรั่งเศสอาจจะกำลังออกจากแหลมสิงห์) จึงถอยเรือรอบกลับไป หน้าเกาะแหลมสิงห์ดังเดิม และเรื่องการจมเรือขวางคลองนี้ทางฝรั่งเศสได้สืบหาคนทำเป็นการใหญ่ ประกาศว่าถ้าพบและรู้จะทำโทษให้หนัก

เรื่องของท่านพ่อสุนกับฝรั่งเศส เรื่องนี้เป็นเรื่องสุดท้าย (ตามความเห็นของผม ฝรั่งเศสคงจะอยู่หลังการจมเรือขวางคลองนี้อีกไม่นานแล้วก็ออกไป) เพราะผมสืบเสาะค้นคว้าได้แค่นี้ ท่านพ่อสุน เปรียบไปท่านก็เหมือนแม่ทัพของชาวบ้านปากน้ำแหลมสิงห์ ที่เป็นผู้ดำเนินการต่อต้านฝรั่งเศสนักล่าเมืองขึ้นทุกวิถีทาง รวมทั้งใช้อำนาจทางวิชาอาคมของท่านกำหนดชะตาชีวิตฝรั่งเศสคร้ามเกรงท่านไปตามๆ กัน ถ้าท่านไม่เป็นพระ เป็นคนธรรมดา ก็เปรียบเหมือน "วีรบุรุษ" ที่มีบุญคุณกับชาวบ้านปากน้ำแหลมสิงห์ทุกคนอย่างล้นเหลือ เพราะขนาดท่านเป็นพระท่านยังทำถึงขนาดนี้ (ดังเรื่องที่ผมเขียนมา) ดังนั้นพวกเราชาวบ้านปากน้ำแหลมสิงห์รุ่นหลังทุกคน จึงสมควรตอบแทนพระคุณท่านที่มีต่อ ปู่ ย่า ตา ยายของเรา ด้วยการเคารพสักการะบูชาท่าน สดุดีถึงวีรกรรมของท่านต่อไปตราบนานเท่านาน

๐๘ ยิงกระสุนโค้ง ๐๘

เรื่องยิงกระสุนโค้งหรือที่ชาวบ้าน เรียกว่า "คาถาปืนคด" นี้เป็นที่รู้จักกันดีสำหรับชาวบ้านปากน้ำทุกคน เด็กวัดสมัยนั้นที่ท่านอยู่แทบทุกคนจะโดนกระสุนโค้งของท่านยิงเอา เพราะความซุกซนชอบปีนป่ายต้นไม้เก็บผลไม้กินการยิงท่านจะยิงลอดร่องเยี่ยวในช่องท่านและกระสุนสามารถไปถูกเด็กวัดบนต้นไม้ได้ ครั้งหนึ่งท่านเคยลองทำให้ลูกศิษย์เห็นประจักษ์ คือเอาป้ายที่ยิงไว้ข้างหลังท่าน ส่วนท่านจะยิงกระสุนไปข้างหน้า กระสุนนั้นวิ่งโค้งกลับมาถูกเป้าที่ตั้งไว้ด้านหลังท่านได้ เรียกว่าถ้าอ่านอย่างนี้แล้วเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ แต่ถ้าผู้ใดสงสัยลองมาสอบถามชาวบ้านแหลมสิงห์ได้ แต่ต้องเป็นคนแหลมสิงห์ดั้งเดิมไม่ใช่เห็นว่าเจอบุคคลก็ถาม เดียวถามแล้วไม่รู้เรื่องจะหาว่าผู้เขียน เขียนโกหกขึ้นมา เพราะปัจจุบันนี้คนถิ่นอื่นมาอยู่กันมากจึงรู้เรื่องก็รู้แบบงูๆ ปลาๆ ฟังเขาพูดมา ถูกบ้าง ผิดบ้าง แต่ถ้าเป็นคนแหลมสิงห์ อายุ 65 - 70 ปี รับรองว่ารู้เรื่องกระสุนโค้งกันทุกคน

๐๙ พระพุทธเจ้าหลวงเสด็จมาวัด ๐๙

ท่านพ่อสุนท่านเล่าให้ฟังว่า พระพุทธเจ้าหลวง (รัชกาลที่ 5) มาที่วัดปากน้ำแหลมสิงห์ประมาณเดือน 12 พ.ศ.2448 - 2449 และเดือน 12 อยู่ในระหว่างคลื่นใหญ่ลมจัดมีพายุ ท่านเสด็จมาโดยเรือใหญ่จอดไว้ที่หน้าเกาะ แล้วลงเรือเล็กมาและได้ทอดกฐิน ที่วัดด้วย รัชกาลที่ 5 ท่านทรงมีนิสัยชอบผจญภัยอยู่แล้ว ท่านอยากเสด็จประพาสเมืองจันทน์โดยใช้เรือพายพายไปจากแหลมสิงห์เข้าแม่น้ำจันทบุรี ชาวบ้านก็พากันกราบทูลคัดค้านไม่ให้ท่านไป กลัวเรือจะจม เพราะคลื่นใหญ่ลมจัดเหลือเกิน แต่รัชกาลที่ 5 ท่านไม่ทรงเชื่อ ท่านได้บอกกับท่านพ่อว่า ท่านจะไปเมืองจันทน์โดยเรือพาย ท่านพ่อท่านก็ว่า "เมื่อมหาบพิตรจะไปอาตมาก็ขอให้โชคดี" รัชกาลที่ 5 ท่านก็ว่า "ชาวบ้านคัดค้านไม่ให้ไปเพราะกลัวเรือจะจมหลวงพ่อก็คงเห็นเป็นยังงี้ครับ" ท่านพ่อท่านก็ว่า "วันที่มหาบพิตรเดินทางคงจะไม่มีอะไร" และก็เป็นที่น่าอัศจรรย์นัก พอวันที่ รัชกาลที่ 5 ท่านจะเดินทางเข้าประพาสจันทน์โดยใช้เรือพาย เข้านั้นเองคลื่นลมพายุใหญ่ที่พัดกระหน่ำอยู่อย่างรุนแรง ก็สงบราบคาบลงเหมือนจะรู้เห็นเป็นใจในการที่จะให้รัชกาลที่ 5 ท่านประพาสเมืองจันทน์สมความปรารถนาของท่านและสมคำท่านพ่อที่ว่า "คงไม่มีอะไร" เพราะ รัชกาลที่ 5 บุญญาธิการของท่านก็สูงส่งและท่านพ่อวาจาของท่านก็ประกาศิตอยู่แล้ว ประชาชนชาวบ้านปากน้ำฯ ทั้งข้าราชการที่ไปส่งท่านพากันให้ร้องสรรเสริญบุญบารมีของท่านไปตามๆ กัน

๐๙ เกี่ยวพันกับหลวงพ่อดี ๐๙

ลุงผล เนินริมหนอง เล่าให้ฟังว่า พ่อของลุงผล (นายแพด) ซึ่งเป็นลูกศิษย์ใกล้ชิดของท่านพ่อเล่า ให้ฟังว่า ครั้งหนึ่งคนทางบางกะสร้อยซึ่งคงจะเป็นคนรวย ได้มานิมนต์ท่านให้ไปเทศน์ที่บ้าน และเป็นการเทศน์แบบ 3 ธรรมมาส ท่านพ่อพาท่านไปถึง หลวงพ่อดีวัดสัตหีบก็เทศน์อยู่ก่อน คนฟังเทศน์เต็มไปหมดและมีอาจารย์อีกองค์หนึ่งเทศน์อยู่ด้วยแต่ไม่ทราบชื่อ เพราะจำไม่ได้ ท่านพ่อท่านมาถึงทีหลัง ท่านก็ขึ้นธรรมมาสเริ่มเทศน์ ที่แรกก็ไม่มีคนคอยฟังเท่าไร แต่

พอท่านเทศน์ไปสักครู่คนที่ไม่ฟังท่านเทศน์ก็หันมาฟังท่านเทศน์เต็มไปหมด เมื่อเทศน์จบแล้ว หลวงพ่ออีจึงมาคุยกับท่าน และคงจะคุยถูกคอกัน และท่านพออีต่อมาก็ได้ไปหาท่านพ่อสุน ที่ วัดปากน้ำแหลมสิงห์ หลายหน ผู้เฒ่าผู้แก่หลายคนยืนยันได้ และท่านคงจะมาเยี่ยมเยียน แลกเปลี่ยนวิชากันและหลวงพ่ออีถ้าเป็นเพื่อนก็คงรุ่นน้องท่าน ไม่ทราบว่ารู้จักกันสมัยที่ท่านไป อยู่วัดต้นสนหรือเปล่า

๘ โคนเลื่อยล้อเกวียน๘

ท่านพ่อสมัยก่อนเวลาท่านจะไปไหน ท่านจะมีเกวียนนั่งไป และมีวัวที่เทียมเกวียนอยู่ 4 ตัว ชื่อ ไอ้ต่าย ไอ้เต้น ไอ้ห้อย ไอ้ทราย วัว 4 ตัว นี้ล่าเส้นแข็งแรงและมักจะไมเชื่อฟังใครง่ายๆ แต่ถ้าวันใดที่ท่านพ่อมีธุระจะไปไหนและพอท่านพ่อก้าวลงจากวัดและเดินไปที่เกวียน วัว 4 ตัวนี้ จะพากันวิ่งไปที่เทียมเกวียนเองทันที และที่ท่านโดนเลื่อยล้อเกวียนก็มีเหตุดังนี้ ครั้งหนึ่งมีชาย ผู้หนึ่งชื่อ "เนย" มีบ้านอยู่ในละแวกใกล้วัด มานิมนต์ท่านพ่อให้ไปรักษาโรคให้ภรรยาของตนซึ่ง กำลังป่วยอยู่ที่บ้าน แต่เผอิญวันนี้นายเนยมานิมนต์ท่านพ่อนั้น มีคนมานิมนต์ท่านไว้ก่อนแล้ว ท่านพ่อท่านก็ว่า "เออ ไอ้เนย เตียวกูไปบ้านที่เขามานิมนต์ก่อน เสร็จแล้วจะไปรักษาให้ เพราะเขามานิมนต์ก่อน กูก็ต้องไปให้เขาก่อน และเขาก็ป่วยหนักเหมือนกัน "นายเนยเมื่อกลับมาถึงบ้านและอีกไม่นานภรรยาซึ่งคงจะป่วยหนักอยู่แล้วก็เกิดตายลง นายเนยเมื่อภรรยาตายลง ก็คิดอาฆาตแค้นท่านพ่อ คิดไปว่าเป็นเพราะไปนิมนต์ท่านพ่อแล้วไม่ยอมมาทันทีจึงทำให้ภรรยา ของตนต้องตาย นายเนยจึงคอยหาโอกาสแก้แค้นท่านพ่อตลอดมา จนคืนหนึ่งมีโอกาสจึงเอา เลื่อยแอบไปเลื่อยเพลาล้อเกวียนเกือบขาด กะว่าถ้าวันไหนท่านพ่อมีธุระใช้เกวียนไป เพลาล้อ เกวียนก็จะขาดลงและคงจะทำให้ท่านพ่อได้รับบาดเจ็บสมใจแค้นเป็นแน่ หรือปะเหมาะเคราะห์ ดีอาจถึงตายก็ยิ่งดีเข้าไปอีก และวันหนึ่งท่านพ่อท่านก็มีธุระจะใช้เกวียนจริงๆ ท่านพ่อพอ ท่านก้าวขึ้นเกวียนและนั่งลง ท่านก็ดูเหมือนจะรู้ด้วยญาณของท่านว่ามีคนแกล้งท่าน ท่านก็สั่ง ลูกศิษย์ท่านว่า วันนี้อะไรให้วัวมันวิ่งเร็ววันให้มันไปของมันเรื่อยๆ พอวัววิ่งไปสักครู่เพลาล้อ เกวียนที่นายเนยเลื่อยไว้ก็ขาดลง ลูกศิษย์ที่ติดตามไปด้วยคือ ด.ช. เจ้า (พระครูประศาสน์สิทธิ การ) หน้าที่กระแทกกับไม้หัวแตกมีรอยแผลเป็นจนถึงปัจจุบันนี้ ส่วนท่านพ่อท่านก็ถูกแรง กระแทกของเกวียนที่ลมกระแทก เจ็บบ้างเป็นธรรมดา ถึงตอนนี้ท่านจึงพูดเปรยๆ ขึ้นว่า "เออ กรรมใดใครมันแกล้งกู กรรมก็ต้องสนองเอง และมันจะไม่ตายถิ่นนี้หรอก " และนี่ก็ดูเหมือนจะ เป็นคำประกาศิตของท่านจริงๆ นายเนยผู้นี้ตอนตายแทบจะไม่มีเสื้อผ้าใส่ ตายกลางดินแบบ อนาคตที่สุดโดยไปตายแถวเขาสระบาป

จันทบุรี

๘ นายอุปลัมภ์ลูกศิษย์เอก๘

นายอุปลัมภ์นี้เป็นผู้ใกล้ชิดท่านพ่อมาก เป็นศิษย์รุ่นสุดท้าย อยู่กับท่านพ่อมาแต่เล็กๆ เรียกว่าอายุน้อยกว่าศิษย์รุ่นพี่ แต่รู้เรื่อง ท่านมากที่สุดเพราะอยู่ใกล้ชิดมีบิณฑบาตท่าน นายอุปลัมภ์เล่า ว่า ท่านพ่อท่านชอบลูกศิษย์ ที่สู้คนแต่ไม่เกรง นายอุปลัมภ์สมัยอยู่กับท่านพ่อ เวลาจะไปเที่ยวไหนๆ ยามค่ำคืนที่ละแวกแถวบ้านปากน้ำมีงาน ก็จะเข้าไปขออนุญาตจากท่าน ท่านพ่อท่านก็จะให้ไป และท่านก็จะพนหัวให้ 3 ที เรียกว่าน้ำหมากติดหัวแดงไปหมดเพราะท่านพ่อท่านชอบฉันมาก และเมื่อนายอุปลัมภ์ออกไปเที่ยวรับรองว่าเลือดจะไม่ตกยางไม่ออกแน่นอน ลงอุปลัมภ์บอกว่าสมัยนั้นแก ไปมีเรื่องมีราวหลายครั้งหลายหน เคยโดนแทงล้มคว่ำลง แต่คมมีดหาคายผิวไม้ ลูกขึ้นมาได้ ก็คว้าไม้ไล่ตีคนแทงจนวิ่งกระเจิงไปยืนบ้านของคนที่บ้านนั้น เคยโดนรุมก็เอาตัวรอดมาได้ทุกครั้ง เรียกว่าสมัยนั้นถึงแกจะตัวเล็ก แต่นักเลงตัวใหญ่พากันคร้ามข้อยิ่งนัก เกรงความหนัก เหนียวนั่นเอง เอ่ยชื่อว่า ไอ้อุปลัมภ์ลูกศิษย์ท่านพ่อสุน หามีใครกล้ายุ่งด้วยไม่ ท่านพ่อตอนค่ำถ้า นายอุปลัมภ์ขอไปเที่ยว ท่านก็จะหรีดตะเกียงไว้คอยท่านนายอุปลัมภ์กลับมา แล้วท่านก็นอนอยู่ใกล้ๆ ตะเกียงนั้น นายอุปลัมภ์กลับมาก็จะรู้เส้นตรงเข้าบิณฑบาตท่านเป็นการประจบทันที ท่านพ่อซึ่งท่านก็เป็น หัวงลูกศิษย์ของท่านอยู่แล้ว ท่านก็จะเอ่ยถามนายอุปลัมภ์ทันทีว่า " ใจอยู่ ใจอยู่ ไอ้อุปลัมภ์คืนนี้หนักไม้ หนักไม้ " ถ้านายอุปลัมภ์ตอบว่า " หนักเหมือนกันครับท่านพ่อ " ท่านพ่อท่านก็จะรับลุกขึ้นถามต่อทันทีว่า " แล้วใครเสียท่า แล้วใครเสียท่า " นายอุปลัมภ์ก็จะตอบแบบยอท่านในตัวทันทีว่า " ผมลูก ศิษย์ท่านพ่อ จะเสียท่าใครได้หรือครับ ผมไล่ตอยไอ้พวกนั้นกระเจิงไป " ท่านพ่อท่านก็จะดับ เข้าท่านฉาดทันทีแล้วพูดว่า " นั่นซิวะไอ้อุปลัมภ์ มันต้องอย่างนั้นซิวะ " นี่เป็นการแสดงถึงความรัก

ของผู้ที่อยู่ในความปกครองของท่าน ไม่ว่าจะ คน หรือสัตว์ จะต้องได้รับความคุ้มครองไม่ให้ได้รับอันตราย และได้รับความคุ้มครองให้อยู่ในความกระพันชาตรีเท่ากันหมด และนายถัมเป็นผู้เข้าใจในอีกขระขอม และมีลายมือในการเขียนอีกขระขอมสวยงามมาก นายถัมผู้นี้จึงเปรียบดั่งมือขวาของท่านและในการให้ช่วยลงนั้นท่านจะมีแบบให้นายถัมดูและให้ลอกตาม เสร็จแล้วท่านก็จะปลุกเสกของท่าน นายถัมแล้วว่า ท่านพ่อท่านมีบารมีเมตตาดึงนักสัตว์ทุกชนิดขอให้มือท่านถูกหรือได้กินข้าวจากมือท่าน จะพากันเชื่องและรักท่านยิ่งนัก ตอนค่ำๆ ท่านพ่อท่านจะไปก่อไฟให้คอกวัวและคอกม้าของท่านเป็นประจำทุกวัน และถ้าท่านเดินไปคอกม้า ม้าก็จะพากันร้องเสียงดังสั้นไปหมด ถ้าไปคอกวัว วัวก็พากันร้องเสียงอ้ออ้ออย่างดีใจ และถ้าท่านเดินไปที่ทรงนกเขานกเขาก็จะพากันคุและขันอวดท่านทันที และสัตว์ทุกชนิดของท่านที่อยู่บนวัดจะไม่ทำกัน เช่นหมาจะไม่ไล่กัดไก่ จะอยู่กันอย่างสงบเป็นที่ประหลาดยิ่งนัก

๘๖.บุญบารมีสูงยิ่ง๘๖

ครั้งหนึ่งท่านพ่อท่านได้ชักชวนลูกพระและชาวบ้านไปหาตัดไม้ที่เกาะช้าง จะเอามาสร้างวัด และนายถัม ก็ติดตามไปด้วย โดยใช้เรือของที่วัดไปเป็นเรือลำใหญ่ เมื่อไปถึงเกาะช้างและตัดไม้เพียงพอแล้วก็พากันกลับ และเมื่อมาถึงอ่าวสนก็พอดีฝนเข้า และกับข้าวก็ไม่มี มีแต่น้ำพริกที่ดำกับพริกแห้ง ผักที่จิ้มก็ใช้หยวกกล้วยจิ้มเอา ท่านพ่อท่านก็จะเดินมาจะร่วมฉันเข้าด้วย และพอจะนั่งท่านก็คงจะเห็นพระและลูกศิษย์ท่านอดกับข้าวกัน ท่านจึงพูดเปรยๆ ขึ้นว่า "เออ พวกเราหนอจำปีหมิมังไม่มีกินกัน " ซึ่งคำว่า " จำปีหมิมัง " ของท่านหมายถึง กับข้าวที่จะกินกันที่ดีกว่านี้แน่นอน และพอท่านนั่งลง เสียงคนแก่ก็ตะโกนว่าใครที่เป็นลูกศิษย์ลงจากเรือลุยน้ำมาเอากับข้าวถวายพระที แล้วคนแก่คนนั้นก็เดินจ้ำอ้าวจากฝั่งมาที่เรือที่จอดทอดสมออยู่ ลุงถัมบอกว่า ชายแก่คนนั้นเป็นคนที่อยู่ที่อ่าวสนนั่นเอง และเมื่อเห็นว่าลูกศิษย์ท่านพ่อลงเรือมาช้า แก่ก็ลงน้ำแบกกระบุงทูนหัวลุยน้ำขึ้นมาที่เรือ และยกหม้อไก่อต้มจากกระบุงถวายท่านพ่อสุนและกับข้าวอื่นๆ อีก 2 อย่าง ซึ่งเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ของพวกลูกศิษย์ท่านยิ่งนัก เพราะชายแก่คนนั้นแก่ทำไมถึงทำกับข้าวมาถวายในช่วงพอเหมาะพอเจาะอย่างนี้ และมาตัดไม้กันและแหวะพักที่อ่าวสนโดยบังเอิญจะฉันเข้าแท้ๆ ไม่รู้ว่าชายแก่คนนี้แก่รู้ได้ยังไง ถึงทำกับข้าวมาถวายถูก ลูกศิษย์ทุกคนจึงยกมือโมทนา สาธุและสรรเสริญบุญบารมีของท่านไปตามๆ กัน

๘๗.เป็นผู้มีอำนาจยิ่งนัก๘๗

ท่านพ่อสุนสมัยก่อนตะบะอำนาจท่านดียิ่งนัก ครั้งสมัยที่ท่านอยู่เจ้าเมืองจันทน์สมัยนั้นมาหาท่าน เจ้าเมืองมาที่วัดเพราะได้ข่าวว่า วัดของท่านเต็มไปด้วยนกเขาและมีอยู่ตัวหนึ่งชื่อว่า "ไอ้กะเขอวาง" เป็นนกเขาที่เสียงดุมี่เสนาห์ยิ่งนักไฟเราะจับใจ และผู้ใดได้ไปจะเป็นศรีแก่บ้านเรือน เจ้าเมืองคนนั้นคิดว่าถ้ามาเจอไอ้กะเขอวางก็จะขอท่านไป เจ้าเมืองคนนั้นพอก้าวขึ้นบันไดวัดมาก็นั่งคุกเข่าลงคลานแบบใช้หัวเข่ากระเถิบมาจนถึงที่ท่านพอนั่งอยู่และก้มลงกราบ ท่าน เจ้าเมืองพอกกราบท่านเสร็จตาก็สอดสายห่านกเขา แต่ก็ช่างน่าอัศจรรย์หาพบเจอทรงนกไม่แกล้งลูกดูนั่นดูนี่จนกระทั่งก็ไม่เจอนกเขาเลย เมื่อไม่พบก็ลาท่านและไม่ได้เอ่ยถามท่านถึงเรื่องนกเขาอีกเลย แสดงถึงความมีอำนาจของท่านว่ายอดเยี่ยมยิ่งนัก และท่านพอก่อนที่เจ้าเมืองคนนั้นจะมาถึงที่วัด ท่านพ่อท่านได้ยกทรงนกเขาหลายทรงมาแขวนไว้เป็นกระจุกเดี่ยวใกล้ๆกัน และท่านก็ใช้ผ้าเหลืองผืนเดียวคลุมทรงนกเขาทั้งหมดไว้ พอพวกลูกศิษย์ท่านถามว่า "ท่านพ่อคลุมนกเขาไว้ทำไมครับ ท่านพ่อท่านก็ว่า "ไอ้ฉิบชิ"พวกมึงไม่ต้องถามเดี่ยวพวกมึงจะรู้เอง" และพอเจ้าเมืองมาพากลูกศิษย์ถึงได้พากันเข้าใจทะเลลปรุโปร่ง อ้อ: เป็นอย่างนี้เอง

๘๘.ลูกศิษย์ท่านพ่อไปชลบุรี๘๘

ท่านพ่อสุนท่านเกี่ยวพันกับเมืองชลมากเพราะท่านไปอยู่ถึง 5 -6 ปี และถึงท่านกลับมาแล้วคนทางบางกะสร้อยก็ยังมาหาท่านอย่างสม่ำเสมอ ใช้เรือมาที่ทะเลหลายลำมาค้างที่วัดเยียมเยียนท่านแล้วก็กลับและคงจะขอของดีจากท่านไปด้วย ท่านพ่อช่วงนี้อายุท่านก็มากขึ้นทุกที และท่านมีลูกศิษย์คนหนึ่งชื่อ พระอาจารย์มัน และได้ศึกษาความรู้ทางหมอแผนโบราณจากท่าน จนท่านพ่อท่านมั่นใจแล้วว่าเรียนสำเร็จแล้วท่านจึงจะให้ไปรักษาผู้อื่นได้ และต่อมาเมื่อมีคนทางบางกะสร้อยมานิมนต์ท่านให้ไปรักษาโรคให้ ท่านก็เลยให้พระอาจารย์มันไปแทน เพราะ

ท่านพ่ออายุท่านมากแล้วและการเดินทางไปบางกะทรายก็ต้องใช้เวลาหลายวัน ท่านจึงใช้พระอาจารย์มันไปแทนท่านดังกล่าว หมอเถน ผ่องแผ้ว อายุ 84 ปี ผู้เล่าเรื่องนี้ได้เล่าว่า สมัยนั้นแกไปกับพระอาจารย์มันในฐานะลูกศิษย์พระอาจารย์มัน และเมื่อไปถึงก็ได้ไปรักษาโรคให้คนแหวบางกะทรายหายแทบทุกคน เรียกว่ามารักษากับพระอาจารย์มันก็คนๆ ก็หายหมด จึงทำให้ชื่อเสียงพระอาจารย์มันลูกศิษย์ท่านพ่อตั้งยี่งัก ถึงตอนนี้ "หมอฮวด" ซึ่งเป็นหมอประจำอยู่ที่นั่นไม่พอใจที่คนต่างถิ่นมารักษาเก่งกว่าตน จึงมาดักยิงพระอาจารย์มันกับนายเถนที่บ้านใบฎีกาชื่อ "นาค" ซึ่งเป็นบ้านที่พระอาจารย์มันกับนายเถนพักกัน โดยมายิงตอนค่ำแต่ปรากฏว่าเป็นยิงไม่ออก เมื่อยิงไม่ออกหมอฮวดจึงหนีไปเพราะเป็นการยิงซึ่งๆหน้า ลุงเถนเล่าว่าในตัวแกมีสีผึ้งท่านพ่อสูนและมีพระอยู่ในนั้น พระนั้นเล็กมากโตกว่าเม็ดงาหน่อยเดียว แกบอกว่าจะไม่รู้ว่าเป็นพระอะไร และเมื่อเปิดตลับสีผึ้งดูคราวใด พระนั้นจะเดินเป็นทางในตลับสีผึ้ง ลุงเถนบอกว่าท่านพ่อพูดกับแกว่า "พระนี้สามารถปิดโป้ได้" และนอกจากสีผึ้งแล้วลุงเถนยังมีตะกรุดท่านพ่อคาตไว้ที่เอวอีก และหมอฮวดเมื่อหนีไปแล้วรุ่งเช้าได้มายกมือไหว้ขอรับผิดกับพระอาจารย์มันและขอเรียนทางหมอรักษาคนกับอาจารย์มัน แต่อาจารย์มันท่านไม่ยอมรับ และต่อมาพระอาจารย์มันกับหมอเถนก็รักษาคนแหวนั้นจนหมด ชื่อเสียงจึงโด่งดังยี่งัก และต่อมาก็เดินทางกลับแหลมสิงห์